

Hồi 24

Tâm Vô Đức Trí Vô Minh

Rời Vô Vi cung cũng bằng mật đạo đem theo tâm trạng lâng lâng, cùng với niềm vui khôn tả, trạng thái Thiếu Quân lúc này chẳng khác nào một con ong lạc vào một khu vườn đầy những cánh hoa tươm mật với niềm hoan hỷ tràn đầy. Điều mà Thiếu Quân phải đắn đo suy nghĩ chính là phải làm sao để có thể chiếm đoạt được chức vị Thông Thiên giáo chủ. Suy nghĩ đến điều đó chàng mới nhận ra sự nhỏ nhoi lẫn tính hồ đồ khi gạt đầu hứa với Mạc Cấm Bình.

Thiếu Quân vừa đi vừa suy ngẫm: “Tử Lệnh Kỳ Đoàn Cam. Hãn lão không ngờ Lãnh Tâm Tử Diện Thông Thiên sứ giả Hàn Vô Minh chính là Thiếu Quân hôm nào đã bị lão bức rơi xuống vực Đoạn Hồn Nhai. Một ngày nào đó lão phải trả cái giá mà lão đã vay của bốn thiếu gia”.

Nghĩ đến đây Thiếu Quân vừa phẫn chấn vừa lo lắng không biết làm sao với tay được đến Thông Thiên giáo chủ chứ đừng nói là đoạt chức vị từ tay vị giáo chủ duy ngã độc tôn này. Chàng nhận ra sự nhỏ nhoi và bất lực của mình khi phải đối đầu với Thông Thiên giáo chủ.

Chữ tình cùng với lý trí phân định chẳng mấy chốc trở thành những dấu hỏi đầy mâu thuẫn trong tâm thức của Thiếu Quân.

Đang rảo bước đi với những ý tưởng miên man trong đầu mình, bất thành linh nghe tiếng gió rít đập vào thính nhĩ, Thiếu Quân biết ngay đến sự biến. Chàng thi triển thuật Hành Vân Di Tướng vụt thoát về bên phải hai trượng. Đồng thời phát động Thiên Ma chỉ đánh thẳng về bên trái.

Chát.

Hai chiếc lá bị Thiên Ma chỉ của Thiếu Quân đánh tan thành bụi. Tiếng cười the thé cất lên. Vừa nghe tiếng cười the thé đó, Thiếu Quân không khỏi cau mày.

Liền ngay sau tiếng cười một người nhỏ nhắn bước ra. Dưới ánh trăng lười liềm, Thiếu Quân nhận ra ngay người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Bất Vị Tử.

Bất Vị Tử từ sau tán hoa bước ra. Y vừa đi vừa túm túm cười, nhưng mắt thì nhìn vào Thiểu Quân. Y chỉ dừng bước khi còn cách Thiểu Quân độ hai trượng.

Thiểu Quân nhìn Bất Vị Tử ôn nhu hỏi.

- Tại sao Bất Vị Tử lại hành thích ta?

Bất Vị Tử cười khan rồi thản nhiên nói:

- Ngươi còn hỏi tại sao nữa? Ngươi muốn biết ư?

Thiểu Quân ôm quyền:

- Tại hạ rất muốn biết. Có lẽ Thông Thiên giáo chủ phái Bất Vị Tử đến giết Thiểu Quân này ư?

Bất Vị Tử lắc đầu:

- Giáo chủ không can hệ gì đến chuyện này. Giết đệ nhất Thông Thiên sứ giả lãnh Tâm Tử Diện Hàn Vô Minh là do Bất Vị Tử này thôi. Còn làm sao Bất Vị Tử muốn lấy mạng ngươi, chẳng qua ta thích ta làm như vậy. Thích giết người... Được chứ?

Thiểu Quân cau mày. Chân diện chàng lộ vẻ bất nhẫn. Thiểu Quân miễn cưỡng nói:

- Tại hạ không thù, không oán với Bất Vị Tử. Thế sao Bất Vị Tử lại thích lấy mạng Thiểu Quân. Có vô lý không chứ? Huống chi tại hạ và Bất Vị Tử cùng thờ chung một chủ, cùng ở trong một giáo chẳng khác nào huynh đệ.

- Đó là ý của Lãnh Tâm Tử Diện... còn Bất Vị Tử muốn giết ai đó thì giết.

Nghe câu nói này của Bất Vị Tử, Thiểu Quân càng bất mãn hơn. Chàng miễn cưỡng nói:

- Bất Vị Tử đừng quên Hàn Vô Minh cũng là một Thông Thiên sứ giả.

Bất Vị Tử phá lên cười the thé. Tiếng cười của y nghe thật chói tai vô cùng. Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Bất Vị Tử nói:

- Thông Thiên sứ giả đối với Bất Vị Tử này có là gì đâu.

Nghe câu nói này Thiểu Quân chỉ còn biết lắc đầu. Chàng nghĩ thầm: "Gã Bất Vị Tử này hẳn đã được giáo chủ ưu ái quá nên tỏ ra cao ngạo và kiêu căng. Chẳng biết y có mối quan hệ thế nào với Thông Thiên giáo chủ".

Thiểu Quân suy nghĩ rồi buông tiếng thở dài.

Thiểu Quân ôm quyền nói:

- Sở thích giết người của Bất Vị Tử, tại hạ không có ý gì. Cũng không dám phân tích hay xen vào. Dù sao thì Bất Vị Tử cũng ở bên cạnh giáo chủ, là người tâm phúc của giáo chủ. Nhưng tại hạ có điều này muốn hỏi... Có bao nhiêu người trên thế gian này để cho Bất Vị Tử thực hiện sở thích của mình, sao lại không chọn lấy một người mà chọn ngay Hàn Vô Minh đệ nhất Thông Thiên sứ giả, người đã lập công lớn với Thông Thiên giáo. Bất Vị Tử không sợ giáo chủ quở trách ư.

Chàng hít một luồng chân khí rồi nói tiếp:

- Tại hạ nghĩ chắc là trong này phải có nguyên nhân nào khác thường. Một là Bất Vị Tử không thích gì tại hạ, nhưng tại hạ đâu có làm gì khiến Bất Vị Tử không thích tại hạ, căm ghét đến độ hành thích.

Thiếu Quân nheo mày nhìn vào mắt Bất Vị Tử:

- Nếu tại hạ đoán không lầm có ai đó đứng sau lưng Bất Vị Tử.

Bất Vị Tử nhếch môi cười khẩy rồi nói:

- Ngươi gần đoán đúng rồi đó.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Tại hạ thỉnh giáo Bất Vị Tử cho tại hạ biết ai đứng sau lưng Bất Vị Tử?

- Ngươi biết để làm gì?

- Tại hạ hứa không báo với giáo chủ. Ngược lại còn có thể giảng hòa với người đó.

Thiếu Quân chột đánh mặt, suy nghĩ. Chàng sực nhớ đến Sử Tú Vân.

Nhớ đến Sử Tú Vân, Thiếu Quân buộc miệng hỏi:

- Bất Vị Tử... Phải chăng người đứng sau lưng Bất Vị Tử chính là Sử Tú Vân huynh.

Bất Vị Tử vỗ tay gật đầu:

- Hay thật... Bất Vị Tử chưa nói mà ngươi đã đoán ra. Không sai, chính là Sử huynh mà ta mới giết người đó.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Tại hạ đã hiểu ra nguyên do vì sao Sử Tú Vân huynh thỉnh Bất Vị Tử lấy mạng tại hạ.

- Ngươi đoán ra được không?

Thiếu Quân gật đầu:

- Đoán được chứ.
- Nói cho Bất Vị Tử nghe thử xem.

Thiếu Quân về cầm ôn nhu nói:

- Trong các Thông Thiên sứ giả được sự chân truyền thụ học võ công của Thông Thiên giáo chủ thì Lãnh Tâm Tử Diện và Sử Tú Vân là hai người đang đua tranh với nhau. Sử huynh vẫn còn kém tại hạ một bậc, vô hình chung tại hạ trở thành cái gai trong mắt Sử Tú Vân huynh. Huynh ấy muốn nhờ Bất Vị Tử nhổ cái gai Lãnh Tâm Tử Diện đi. Có phải vậy không?

- Nếu đúng thì sao... Thông Thiên sứ giả lãnh Tâm Tử Diện cho ta nhổ người không?

Câu nói này của Bất Vị Tử càng khiến Thiếu Quân thêm bất nhẫn. Chàng nhủ thầm: "Gã cóc thối quệt mũi chưa sạch này dựa vào Thông Thiên giáo chủ, cao ngạo chẳng xem ai ra gì. Muốn giết ai thì giết. Người lắm rồi... Giết ai thì dễ chứ lấy mạng Hàn Thiếu Quân này không dễ chút nào đâu".

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Thiếu Quân lại buông tiếng thở dài. Chàng ôm quyền cố giữ chất giọng ôn nhu từ tốn nói:

- Tại hạ không biết Sử Tú Vân và Bất Vị Tử Đồng có mối quan hệ gì khăng khít như thế nào mà Bất Vị Tử lại vì Sử huynh, bất kể đến mối quan hệ giáo chủ giữa tại hạ và Bất Vị Tử.

- Kiếp sau ta sẽ cho người biết mối quan hệ đó như thế nào.

Bất Vị Tử nói dứt câu toan phát động nhưng Thiếu Quân đã nhanh tay cản lại:

- Không..

- Người còn muốn nói gì nữa? Tất cả những gì người muốn nói thì đã nói hết rồi, đâu còn gì để nói.

- Tại hạ nghĩ mình chưa nói hết. Nếu bây giờ Bất Vị Tử cố ý bức ép tại hạ, chưa chắc Bất Vị Tử đã giết được tại hạ đâu. Ngược lại tại hạ có thể đem việc này bẩm trình với Thông Thiên giáo chủ để người định đoạt.

Bất Vị Tử rít giọng cướp lời chàng:

- Ta cấm người trình tấu với giáo chủ.

Thiếu Quân cau mày ôn nhu nói:

- Bất Vị Tử sợ đến tai Thông Thiên giáo chủ.

- Giết người, chuyện này đến tai Thông Thiên giáo chủ, ta chỉ bị phiền một chút thôi.

- Nếu tại hạ chết bởi tay Bất Vị Tử... Thì chuyện này cũng đến tai giáo chủ. Nhất định người sẽ không bỏ qua cho Bất Vị Tử đâu. Tại hạ dù sao cũng là một Thông Thiên sứ giả đặc lực nhất của Thông Thiên giáo. Không thể tìm được người thứ hai thay thế tại hạ đâu.

Bất Vị Tử cười nhạt rồi nói:

- Để xem có người thứ hai thay thế người không nhỉ.

Lần này Thiếu Quân không thể dằn được cơn thịnh nộ khi lời nói của Bất Vị Tử lọt vào thính nhĩ của chàng. Thiếu Quân miễn cưỡng nói:

- Chưa chắc Bất Vị Tử đã làm gì được tại hạ. Tại hạ chẳng qua muốn nhường Bất Vị Tử là người thân tín của giáo chủ mà thôi. Còn nếu để phân định ai cao ai thấp chưa chắc Bất Vị Tử đã có thể sánh bằng Thông Thiên sứ giả lãnh Tâm Tử Diện.

- Người nói Bất Vị Tử này không bằng người ư?

- Tất nhiên rồi. Thông Thiên sứ giả lãnh Tâm Tử Diện không giống những đạo sĩ Võ Đang đâu. Võ công của tại hạ được thu nạp từ sự chỉ giáo của Thông Thiên giáo chủ kia mà.

Hừ nhạt một tiếng, Bất Vị Tử nói:

- Để xem võ công của người cao thâm đến cỡ nào.

Bất Vị Tử nói rồi thét lên một tiếng thật lớn. Tiếng thét của Bất Vị Tử chát chúa xé cả màng nhĩ. Cùng với tiếng thét đó Bất Vị Tử lắc vai lướt đến Thiếu Quân. Đôi song thủ xoay tròn tạo ra một quả cầu ảo khi thẳng đến chàng.

Gã vừa phát chưởng công vừa nói:

- Đỡ tuyệt đại công phu Vô Ảnh chưởng của Bất Vị Tử đây.

Thiếu Quân không né tránh quả cầu ảo khí mà vận dụng nội lực phát ra mười đạo Thiên Ma chỉ đến thẳng đỡ lấy quả cầu ảo khí của đối phương.

Ầm...

Tiếng sấm chưởng xé tan cả màn đêm. Thiếu Quân trượt dài về sau một bộ trượt. Chàng không khỏi ngỡ ngàng trước nội lực siêu phàm của Bất Vị Tử. Phía bên kia, Bất Vị Tử cũng phải thối lui liền ba bộ. Y trở mắt nhìn Thiếu Quân với vẻ ngơ ngác, ngơ ngẩn. Bất Vị Tử buộc miệng nói:

- Người cũng có bản lĩnh, thảo nào không một Thông Thiên sứ giả nào sánh được với người.

Y vừa nói vừa cất mình lên ba trượng, hai tay giang rộng như cánh chim sắt, rồi lao thẳng đến Thiếu Quân. Thân ảnh của Bất Vị Tử chẳng khác nào cánh chim.

Lúc này cánh điều hâu lao thẳng xuống thộp lấy con mồi. Đôi bản thủ của gã vươn ra như vuốt chim. Từ mười đầu ngón chỉ pháp, một võng lưới chỉ khí trùng trùng điệp điệp vô xuống đầu Thiếu Quân.

Thiếu Quân chớp thấy bóng chỉ khí dày đặc trên đầu mình. Chàng nghĩ thầm: "Ta không thể để cho gã miệng còn hôi sữa này xem thường được".

Với ý niệm đó, Thiếu Quân dồn tất cả nội lực vào đôi bản thủ phát động Đoạn Hồn chuông lên đón thẳng lấy màn chỉ khí của đối phương:

Ầm...

Thêm một tiếng sấm động nữa.

Ngay sau tiếng sấm động dữ dội, huyết lưu trong kinh lạc Thiếu Quân nhộn nhạo. Đôi cước pháp của chàng lún sâu xuống đất. Trong khi đó Bất Vị Tử bị dư kinh đẩy thẳng lên cao non mười trượng. Y thi triển một thế Hoài Long Quá Bộ, lộn vòng trên không trung rồi rút xuống.

Lần này y lại phát hỏa cầu ảo khí vô xuống đỉnh đầu Thiếu Quân.

Thiếu Quân nghiêng răng, gằn giọng nói:

- Ta không giết bá nhân, bá nhân sẽ lấy mạng ta.

Chàng vừa nói vừa phát động mười đạo Thiên Ma chỉ đón thẳng lấy quả cầu ảo khí của đối phương.

Tiếng sấm chuông thứ ba phát ra. Mắt Thiếu Quân nảy đom đóm. Chàng những tưởng đầu kinh lạc sắp vỡ tung sau lần đón thẳng chuông pháp của Bất Vị Tử.

Bất Vị Tử lại bị đẩy lên cao hơn những mười trượng. Còn Thiếu Quân thì lại lún sâu xuống một tấc. Y lại dụng tiếp một thế Hoài Long Quá Bộ lộn vòng trên không trung rồi trút xuống như cánh điều hâu.

Bất Vị Tử rít giọng nói:

- Ngươi phải chết.

Thiếu Quân tức giận nói:

- Không dễ như ngươi tưởng đâu.

Chàng vừa nói vừa huy động toàn bộ lực tu vi vốn có trong nội thể mình để tạo ra hai đạo chưởng Đoạn Hồn. Bên này Bất Vị Tử sau lần phát động chiêu công, chẳng làm gì được đối phương mà ngược lại cảm nhận nội lực không suy giảm. Y lộ rõ vẻ tức giận ra mặt. Sắc diện gã đỏ bừng, còn nhãn quang thì lộ sát khí hùng hực. Nền lần phát động chưởng công này, Bất Vị Tử cũng dụng tất cả nội lực còn lại, quyết kết thúc trận đấu trong lần phát chưởng này. Cả hai đối thủ chẳng ai nhường ai. Họ vô tình biến cuộc giao đấu thành cuộc thí mạng sinh tử. Thiếu Quân thì tức giận trước sự kiêu ngạo quá đáng của Bất Vị Tử cũng phần nộ bởi sự ngang tài ngang sức của đối phương.

Khi hai đạo khí chưởng Đoạn Hồn của chàng tưởng như chạm thẳng vào màn ảo khí của Bất Vị Tử thì hai đạo sắc quang xanh rờn như hai lưỡi tầm sét cắt ngang qua.

Ầm... Ầm...

Thiếu Quân ngồi bệt xuống đất, tay ốp vùng thượng đặng, sắc diện tái nhợt. Hơi thở của chàng gần như ngưng trệ chẳng theo ý muốn của mình.

Phía bên kia, Bất Vị Tử cũng chẳng khác gì Thiếu Quân. Y như một quả chín rụng khỏi cành từ trên cao rơi huych xuống đất.

Cả hai người ngồi thừ ra nhìn nhau.

Thông Thiên giáo chủ chấp tay sau lưng, ung dung bước ra giữa hai người. Vừa thấy Thông Thiên giáo chủ, Bất Vị Tử vội lồm cồm gượng đứng dậy vội hành lễ:

- Giáo chủ vạn an.

Trong khi Bất Vị Tử còn quỳ lên được thì Thiếu Quân vẫn ngồi bệt dưới đất, chàng ôm quyền xuống:

- Giáo chủ duy ngã độc tôn vạn thọ vô cương.

Thông Thiên giáo chủ hừ nhẹ một tiếng rồi nói:

- Tại sao có cuộc giao thủ sinh tử này?

Thiếu Quân nhìn qua Bất Vị Tử. Chàng nhận ra ngay vẻ bối rối và lúng túng của Bất Vị Tử. Thiếu Quân lồm cồm chỗi tay cố đứng lên. Chàng ôm quyền nói:

- Giáo chủ... Lỗi tại thuộc hạ.

Nói rồi Thiếu Quân quỳ xuống:

- Thuộc hạ thỉnh cầu giáo chủ miễn thứ.

Thông Thiên giáo chủ nhìn Thiếu Quân:

- Sao lỗi tại ngươi?

Thiếu Quân miễn cưỡng nói:

- Chỉ vì thuộc hạ tò mò thắc mắc võ công của Bất Vị Tử cao thâm đến cỡ nào nên nảy sinh ý thăm chừng võ công. Vô tình mới có chuyện can qua khiến cho Bất Vị Tử tức giận ạ.

Hừ nhạt một tiếng, Thông Thiên giáo chủ nhạt nhẽo nói:

- Chỉ như vậy thôi ư?

Thiếu Quân nhìn qua Bất Vị Tử.

Bất Vị Tử ôm quyền nói:

- Giáo chủ... Thông Thiên sứ giả thách thức Bất Vị Tử trước.

Thông Thiên giáo chủ hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Võ công mà bốn tọa phân phát cho Thông Thiên sứ giả dùng để phát dương quang đại Thông Thiên giáo. Còn ban phát cho Bất Vị Tử dùng để hộ thân và hầu hạ bốn tọa. Bốn tọa ban phát võ công cho hai người đâu phải để giao thủ với nhau.

Thông Thiên giáo chủ đổi giọng gằn gằn nói tiếp:

- Bốn tọa không muốn thấy sự việc ngày hôm nay xảy ra lần nữa.

Bất Vị Tử giập đầu xuống đất:

- Bất Vị Tử thỉnh giáo chỉ ngôn của giáo chủ.

Nhìn lại Thiếu Quân, Thông Thiên giáo chủ từ tốn nói:

- Lãnh Tâm Tử Diện Thông Thiên sứ giả... Ngươi đã lập được đại công có một không hai mà những Thông Thiên sứ giả khác không làm được. Nay ngươi được sự tiến cử của Vô Vi Tử và Phó giáo chủ Hán Văn Vũ Dương. Nên bốn nhân quyết định chọn ngươi thụ huấn Vô Cực Thần Công để trở thành đại chấp pháp Vô Cực Thiên Tôn. Đúng đêm trăng rằm hãy đến Đài Phong Thần Bảng tiếp nhận chức vị Thông Thiên Chấp Pháp Vô Cực Thiên Tôn.

Thiếu Quân quỳ xuống, ôm quyền nói:

- Thông Thiên giáo chủ duy ngã độc tôn vạn thọ vô cương.

Nhìn Thiếu Quân một lần nữa, Thông Thiên giáo chủ mới lắc vai thi triển khinh công thân kỳ lướt đi. Bất Vị Tử cũng vội bám theo sau lưng như một gã nô hầu trung tín.

Thông Thiên giáo chủ và Bất Vị Tử đi rồi, còn lại một mình, Thiếu Quân buông tiếng thở dài. Chàng nghĩ đến cuộc giao đấu vừa rồi mà buột miệng nói:

- Chỉ với một gã Bất Vị Tử bên cạnh Thông Thiên giáo chủ thôi ta còn phải chật vật, nếu không muốn nói cạn tài cạn sức, thậm chí còn yếu kém hơn gã nửa bậc... Làm sao thực hiện lời hứa với Vô Vi Tiên Tử Mạc Cẩm Bình?

Thiếu Quân nói đến đây thì neho mày. Chàng nghĩ thầm: "Bất Vị Tử võ công lợi hại như vậy mà Thông Thiên giáo chủ không truyền thụ võ công Vô Cực tối thượng để trở thành chấp pháp Vô Cực Thiên Tôn mà lại truyền cho mình".

Chàng lắc đầu nhú mày:

- Chẳng lẽ Tử Lệnh Kỳ Đoàn Cam nghĩ ta thân tín hơn... Bất Vị Tử? Không thể như vậy được. Ngay cả Mạc Cẩm Bình y còn không tin thì y tin ai bây giờ?

Phân tích tất cả mọi thứ trái và phải, Thiếu Quân quyết định tìm đến Sử Tú Vân.

Ngôi biệt xá của họ Sử tọa lạc biệt lập trên một bãi đá lổm chổm. Chung quanh chẳng có lấy một bóng cây để làm bớt đi khoảng không gian khô cằn và trơ trụi.

Ngay trước cửa biệt xá là một khối đá lổ chổ bởi những đạo chỉ phong công phá. Nhìn khối đá đầy dấu chỉ phong, Thiếu Quân nghĩ thầm:

- Sử Tú Vân đam mê võ công đến độ quên cả bản thân mình.

Đứng ngoài cửa biệt xá của Sử Tú Vân, Thiếu Quân dằng háng đánh động y.

Nghe tiếng dằng háng của Thiếu Quân, cửa biệt xá liền hé mở. Sử Tú Vân bước ra. Y neho mày nhìn sững chàng. Thiếu Quân nhận ra ánh mắt vừa tàn nhẫn vừa tham độc pha trộn những nét bối rối trong đó.

Chàng ôm quyền xá từ tốn nói:

- Hàn Vô Minh không đến làm phiền Sử huynh chứ?

Sử Tú Vân ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Ta đâu dám làm phiền đệ nhất Thông Thiên sứ giả.

- Sử huynh không thể mời Hàn Vô Minh vào biệt xá của huynh à?

Sử Tú Vân nhìn Thiếu Quân:

- Ta sợ Hàn túc hạ không muốn vào biệt xá của ta mà thôi.

- Còn tại hạ thì nghĩ khác.

- Nếu như Hà túc hạ muốn vào, ta thỉnh túc hạ vào.

Y nói rồi đứng nép qua bên. Thiếu Quân thân nhiên bước qua mặt Sử Tú Vân để vào biệt xá của y. Trong biệt xá của Sử Tú Vân chẳng có vật dụng gì đáng giá, ngoài trừ một chiếc tràng kỷ, lên nước bóng ngời. Sử Tú Vân nói:

- Sử mỗ quen ngồi dưới sàn gạch.

- Cuộc sống của Sử huynh thật là bình dị. Nếu như tại hạ không đến biệt xá của huynh thì cứ tưởng tượng huynh chắc phải sống trong một tòa biệt trang nguy nga tráng lệ.

Sử Tú Vân gượng cười nói:

- Sử mỗ không có đặng phước phần như Hàn túc hạ nói.

Sử Tú Vân vừa nói vừa bày rượu và chén ngay xuống sàn biệt xá, rồi ngồi xuống. Y ngẩng mặt nhìn Thiếu Quân:

- Đệ nhất Thông Thiên sứ giả không chê tẹ xá của Sử mỗ?

- Vô Minh nào dám có ý đó. Cho dù có trở thành Vô Cực Thiên Tôn chấp pháp Thông Thiên giáo cũng không dám xem thường huynh.

Chàng vừa nói vừa ngồi xuống sàn gạch đối mặt với Sử Tú Vân.

Sử Tú Vân chuốt rượu ra hai chén. Y khách sáo nói:

- Rượu của Sử mỗ cũng không phải là hảo tửu... Mong Hàn túc hạ miễn thứ.

- Sử huynh quá khách sáo rồi... Rượu ngon chỉ ngon khi người đối ẩm với mình là tri kỷ tri nhân.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Chính vì thế nên trong cổ thư mới có câu "Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu". Còn ngược lại, cho dù là Thổ Phồn tửu hay Trạng Nguyên Hồng hoặc Trung Nguyên nhất tửu Thiếu Nữ Nhi Hồng mà người đối ẩm không là tri kỷ thì cũng trở nên nhạt nhẽo chẳng phải là rượu.

- Hay lắm... Vậy Sử mỗ kính Hàn túc hạ chén rượu này.

Thiếu Quân bung chén:

- Mời Sử huynh.

Hai người cùng cạn chén một lúc. Đặt chén xuống trước mặt Sử Tú Vân nói:

- Rượu của Sử mỗ là hảo tửu hay là nước nhạt?

Thiếu Quân nhìn gã mỉm cười. Chàng vừa cười vừa bung vò rượu chuốc ra chén của mình và của Sử Tú Vân. Vừa chuốc rượu, Thiếu Quân vừa nói:

- Vô Minh e rằng chẳng có đủ rượu cho Vô Minh và Sử huynh uống.
- Rượu ở biệt xá của Sử mỗ không thiếu đãi Hàn sứ.
- Vậy Vô Minh phải làm xấu trước mặt Sử huynh rồi.

Thiếu Quân nói rồi bung chén rượu uống cạn. Sử Tú Vân cũng bung chén uống với chàng. Uống xong chén rượu đó, Sử Tú Vân ngậm ngừng nói:

- Trong tâm của Hàn sứ... Rượu của Sử mỗ là hảo tửu?
- Bởi vì Sử huynh là người biết uống rượu. Vô Minh lại thích uống rượu với huynh.
- Được.
- Sử mỗ mời Hàn sứ chén thứ ba.

Hai người lại cạn chén thứ ba. Đặt chén xuống, Sử Tú Vân nhìn Thiếu Quân nói:

- Sử mỗ nghĩ Hàn sứ không phải cao húng mà tìm đến biệt xá của Sử mỗ.

Thiếu Quân gật đầu:

- Đúng như vậy... Vô Minh tìm đến biệt xá của Sử huynh vì vừa rồi Vô Minh bị người ta hành thích. Người hành thích Vô Minh là Bất Vi Tử... Bất Vi Tử thân tín nhất của Thông Thiên giáo chủ.

Thiếu Quân bỏ lửng câu nói giữa chừng mỉm cười nhìn Sử Tú Vân. Chàng ôn nhu nói tiếp:

- Vô Minh không ngờ võ công của Bất Vi Tử lại lợi hại như vậy. Y đã có một cuộc giao đấu ngang tài ngang sức với Vô Minh.

Vừa nói Thiếu Quân vừa quan sát chân diện của Sử Tú Vân. Chàng nhận ra nét ngưng ngừng trên khuôn mặt chữ điền của họ Sử. Thỉnh thoảng Sử Tú Vân lại nhìn xuống đất.

Thiếu Quân bỏ lung câu nói giữa chừng, bung chén rượu uống.

- Võ công của Bất Vi Tử lợi hại nhưng chỉ sánh ngang với Vô Minh mà thôi. Nếu cuộc giao đấu đó không kết thúc thì có lẽ hai bên sẽ phải chết, nếu không cũng bị trọng thương. Nhưng cuối cùng một kết thúc thật có hậu.

Sử Tú Vân miễn cưỡng hỏi:

- Bất Vi Tử bị hại bởi Hàn sứ sao?

Thiếu Quân lắc đầu:

- Làm sao y bại được. Nếu không có giáo chủ bất ngờ xuất hiện ngăn Vô Minh và y lại thì kết cuộc không tốt chút nào. Có lẽ bây giờ Sử huynh đã thay thế Vô Minh đem trắng rằm lên Đài Phong Thần Bảng tiếp nhận chức sắc Vô Cực Thiên Tôn chấp pháp Thông Thiên giáo.

Sử Tú Vân bậm môi không đáp lời Thiếu Quân.

Chàng mỉm cười nói:

- Chúng ta uống thêm một chén nữa nhé.

- Được... Mời Hàn sứ.

Hai người lại cạn chén.

Đặt chén xuống trước mặt, Thiếu Quân nói:

- Nếu như Vô Minh trình tấu với Thông Thiên sứ giả giáo chủ kẻ đứng sau Bất Vị Tử khiến gã lấy mạng Vô Minh thì Sử huynh... Không biết Thông Thiên giáo chủ sẽ xử trí ra sao nhỉ?

Chân diện Sử Tú Vân chảy dài xuống. Y nhìn Thiếu Quân buông một tiếng cộc lốc:

- Chết.

- Ai chết?

Sử Tú Vân ngượng ngừng nhìn Thiếu Quân.

- Hàn sứ có thể đoán ra mà. Hãy để Sử mỗ phải thốt ra điều đó.

- Vô Minh đâu muốn Sử huynh chết. Nếu huynh chết Hàn Vô Minh này phải đối ẩm một mình. Nếu đối ẩm một mình thì Vô Minh chẳng thể nào ngủ được rượu của Sử huynh chứ đừng nói uống.

Thiếu Quân vừa nói vừa bung vò rượu chuốc ra chén. Chàng chuốc đầy hai chén rồi nói tiếp:

- Chính vì không muốn Sử huynh chết nên Vô Minh đã nhận tất cả về mình.

- Hàn sứ nhận như thế nào?

- Vô Minh trình tấu với Thông Thiên giáo chủ, chẳng qua mình tò mò, thắc mắc nên ẩn chúng võ công với Bất Vị Tử. Xem chừng sự thú nhận của Vô Minh cũng khiến Bất Vị Tử hoan hỷ vô cùng, và Thông Thiên giáo chủ cũng tâm đắc bỏ qua. Giáo chủ cũng đã tỏ bày

chấp nhận sự tiến cử của Hán Văn Vũ Dương phó giáo chủ và Vô Vi Tiên Tử tiếp tục cho Vô Minh trở thành Vô Cực Thiên Tôn chấp pháp Thông Thiên giáo.

Sử Tú Vân buông tiếng thở dài rồi nói:

- Sử mỗ chỉ còn biết chúc mừng và gục đầu chấp nhận là kẻ bại đối với Hàn sứ.

Thiếu Quân lắc đầu:

- Không... Sử huynh chưa phải là người bại đâu.

- Vậy Hàn sứ định xử ta như thế nào?

- Nếu như Vô Minh có ý hiềm khích với Sử huynh thì mọi chuyện đã đến tai Thông Thiên giáo chủ. Nhưng Vô Minh không muốn có sự hiềm khích đó.

- Dù sao thì cũng đã có sự hiềm khích rồi. Hôm nay Sử mỗ không chết nhưng ngày mai thì Hàn sứ trở thành chấp pháp Thông Thiên giáo, ta chẳng còn chỗ đứng trong võ lâm chứ đừng nói là trong Thông Thiên giáo.

- Chính vì vậy mà Vô Minh mới tìm đến biệt xá của Sử huynh.

- Để làm gì.

- Vô Minh có thể trở thành bằng hữu của huynh và ngược lại huynh có thể trở thành Vô Cực Thiên Tôn chấp pháp của Thông Thiên giáo.

Sử Tú Vân vừa lắc đầu vừa bung chén rượu:

- Sử mỗ không hiểu ý Hàn sứ.

- Có gì đâu mà Sử huynh không hiểu. Vô Minh mang đến cho Sử huynh một cơ hội. Và ngược lại Sử huynh phải cho Vô Minh một cơ hội hóa giải hiềm khích giữa huynh với Vô Minh.

Sử Tú Vân lưỡng lự.

Thiếu Quân bung chén rượu cạn rồi nói tiếp:

- Vô Minh nghĩ sư huynh không nên bỏ qua cơ hội này.

- Cơ hội đó như thế nào?

- Nếu Sử huynh thắng Vô Minh thì Vô Minh sẵn sàng nhường lại cho Sử huynh chức vị chấp pháp Vô Cực Thiên Tôn mà giáo chủ sắp truyền thụ cho Vô Minh.

Vẻ thất vọng lộ trên mặt Sử Tú Vân:

- Võ công... Sử mỗ và Hàn sứ đã phân định... Sử mỗ không phải là đối thủ của Hàn sứ.
- Phân định cao thấp bằng võ công đó là cách phân định của những cao thủ tầm thường. Vô Minh và Sử huynh đều là những sứ giả kỳ tài của Thông Thiên giáo, nên đâu thể phân định cao thấp theo cách tầm thường đó được.

Bưng chén rượu, Thiệu Quân nói tiếp:

- Lần trước Sử huynh cứ xem như Vô Minh gặp may đi. Đây mới là cuộc giao thủ phân định cao thấp thật sự.

- Hàn sứ có ý gì?

Thiệu Quân uống cạn chén rượu.

Chàng nhìn Sử Tú Vân chậm rãi nói:

- Có ba cách để phân biệt cao thấp đối với những đại cao thủ như Sử huynh và Vô Minh. Cách thứ nhất, cổ nhân cho là hạ đẳng, đó là dụng võ công, thượng cẳng tay hạ cẳng chân. Phương cách chỉ dụng cho những kẻ tầm thường, không xứng đáng với Sử huynh và Vô Minh.

Sử Tú Vân cướp lời Thiệu Quân:

- Võ công của Sử mỗ không sánh bằng Hàn sứ.
- Nếu dụng phương cách đó, cho dù Vô Minh có thắng Sử huynh thì cũng là cái thắng của một kẻ tầm thường. Vô Minh không thích mình thắng bằng cách đó.

Sử Tú Vân ôm quyền:

- Thế Hàn sứ còn cách nào nữa?
- Phương cách thứ hai để nhận định kẻ cao người thấp. So với phương cách thứ nhất cao hơn một bậc, đó là Nhãn đối. Dùng nhãn quang để khắc chế lẫn nhau, đó là cách nhận định trung thẳng.

Sử Tú Vân nhìn Thiệu Quân.

- Hàn Sứ định dụng phương cách thứ hai?

Thiệu Quân lắc đầu:

- Vô Minh và Sử huynh phải dụng phương cách thứ ba mới xứng đáng với tầm vóc của mình.

- Đó là phương cách gì?

- Tâm đấu.

Sử Tú Vân lắc đầu:

- Sử mỗ chưa từng nghe nói đến phương cách này.
- Phải đấu cũng dụng được phương cách này để phân định cao thấp?
- Cách đấu như thế nào?

Thiếu Quân nhận ra những nét háo hức trên chân diện của Sử Tú Vân.

Chàng mỉm cười nói:

- Xem ra Sử huynh rất hứng thú với phương cách thứ ba mà Vô Minh vừa mới gợi ý.
- Sử mỗ thật lòng muốn biết tâm đấu như thế nào. Hẳn nó là một môn công phu kỳ tuyệt của Hàn sứ.

Thiếu Quân khoát tay:

- Chẳng có công phu kỳ tuyệt nào cả đâu. Chỉ cần Vô Minh và Sử huynh đối ẩm với nhau. Ai có cái tâm vững chãi hơn đối phương tất sẽ không bị men rượu đánh đổ. Đó là cách đấu tâm. Tâm có vững thì người đó mới xứng đáng là đại cao thủ trong Thông Thiên giáo.

- Đấu tử lượng.
- Giống như vậy?
- Được. Nếu như Sử mỗ thắng?
- Hàn Vô Minh sẽ nhường cho huynh thay Hàn Vô Minh đến đài Phong Thần Bảng tiếp nhận chức vị Vô Cực Thiên Tôn chấp pháp Thông Thiên giáo.
- Hàn sứ nói ra điều đó mà không hối tiếc chứ?

Thiếu Quân điểm nụ cười mỉm gật đầu:

- Hàn Vô Minh hối tiếc thì không tìm đến biệt xá của Sử huynh:
- Quân tử bất hí ngôn.
- Nhất ngôn cửu đỉnh.
- Thế làm cách nào Hàn sứ có thể nhường lại cho Sử mỗ chức vị Vô Cực Thiên Tôn chấp pháp Thông Thiên giáo trong khi Thông Thiên giáo chủ đã chọn Hàn sứ?

Thiếu Quân nhìn Sử Tú Vân.

- Vô Minh có cách.

- Cách gì?

- Nói ra chắc chắn Sử huynh cũng không ngờ được đâu.

- Hàn Sử có thể nói cho ta biết chứ?

Thiếu Quân lưỡng lự một lúc rồi nghiêm giọng nói:

- Nếu Vô Minh nói ra, sư huynh tuyệt đối không được nói với bất kỳ người nào kể cả Bất Vị Tử.

- Ta hứa.

- Vô Minh muốn nghe một lời tuyên thệ của Sử huynh.

- Được.

Sử Tú Vân đưa tay qua khỏi đầu, trịnh trọng nói:

- Nếu như Sử Tú Vân lộ bí mật này thì trời tru đất diệt Sử Tú Vân.

Thiếu Quân gật đầu:

- Khi nào Sử huynh thắng Vô Minh... Vô Minh sẽ nói cho Sử huynh biết.

- Hàn sứ... Ta quên nói cho Hàn sứ ta là con sâu rọu nổi tiếng trong Thông Thiên giáo.

Nói rồi Sử Tú Vân đứng lên. Y kéo chiếc tràng kỷ qua bên mở nắp hầm lấy ra một lúc mười vò rọu. Vò rọu chỉ ít cũng năm cân. Y bày những vò rọu ra trước mặt Thiếu Quân:

- Sử mỗ và Hàn sứ giao đấu chứ?

- Rất sẵn lòng.

Không chờ Thiếu Quân nói lời thứ hai, Sử Tú Vân khui hai vò rọu. Y đẩy về phía Thiếu Quân một vò:

- Mời.

Thiếu Quân bung vò rọu:

- Mời Sử huynh.

Sử Tú Vân dốc vò rọu tu ừng ực như một người đang khát nước. Nhìn gã uống rọu mà Thiếu Quân phải chau mày nhăn mặt. Mặt dù đã từng là Ngọc Diện Kim Tài Công Tử phóng đảng, tử lượng của Thiếu Quân cũng đâu đến nỗi tầm thường, nhưng khi chứng kiến Sử Tú Vân uống rọu, dù chưa uống ngụm rọu mà Thiếu Quân đã chũnh choáng.

Hai người uống cạn vò rượu đầu tiên thì Thiếu Quân bắt đầu lè nhè như người thấm men rượu, trong khi Sử Tú Vân chẳng có biểu hiện gì.

Thiếu Quân mở nắp vò rượu nói:

- Sử huynh có thể cho Vô Minh biết... Sử huynh đã dùng phương cách gì mà khiến được Bất Vị Tử đến hành thích Vô Minh.

- Toàn bộ cơ nghiệp của Sử mỗ đều thuộc về Bất Vị Tử.

Thiếu Quân nhìn quanh tòa biệt xá:

- Cơ nghiệp của Sử huynh chỉ có vón vẹn mỗi một tòa biệt xá này.

- Không đâu... Bất Vị tử đã nhận của Sử mỗ vạn lạng vàng ròng để làm chuyện đó.

Thiếu Quân chìa vò rượu đến trước mặt Sử Tú Vân:

- Tiếc thật... Phải chi Sử huynh giao cho Hàn Vô Minh này số kim lượng đã thuê Bất Vị Tử hành thích... Hàn Vô Minh... Tốt biết chừng nào.

- Sử mỗ còn vàng nén vàng ròng nữa nếu Hàn sứ thích.

Thiếu Quân ôm quyền lè nhè nói:

- Sử huynh còn kim lượng à. Ai mà chẳng thích kim lượng.

- Nếu Hàn sứ thích, Sử mỗ xin nhường cho Hàn sứ.

Nói rồi Sử Tú Vân lấy trong hòm giấu rượu một chiếc tráp. Y mở nắp cho Thiếu Quân thấy những râu ngân phiếu, rồi đập nắp tráp lại đẩy qua Thiếu Quân.

Chẳng một chút ngần ngại Thiếu Quân nhận ngay chiếc tráp đựng đầy râu ngân phiếu của Sử Tú Vân. Chàng nhìn gã.

- Ở đâu Sử huynh có nhiều râu ngân vậy.

- Gần hai mươi năm làm sát thủ của Sử mỗ.

- À... Hòa ra đây là số râu ngân phiếu huynh giết người mà có.

Tú Vân gạt đầu:

- Không sai.

Thiếu Quân ôm chiếc tráp râu ngân, từ tốn nói:

- Nhận chiếc tráp này rồi, cứ xem như Vô Minh đã thua Sử huynh ở cuộc đấu này.

Đôi chân mày Sử huynh nhíu lại:

- Sử mỗ thắng dễ dàng như thế ư?

- Mỗi người có một sở thích riêng. Sử huynh thích trở thành chấp pháp Thông Thiên giáo Vô Cực Thiên Tôn, còn Hàn đệ chỉ thích có kim lượng và ngân phiếu thôi. Đã có ngân lượng thì Vô Minh đâu còn đòi hỏi gì nữa.

Thiếu Quân ôm quyền nói tiếp:

- Sử huynh chỉ cần cho Vô Minh biết một điều này nữa thôi.

- Hàn sử muốn biết điều gì?

- Tại sao Sử huynh lại muốn trở thành chấp pháp Vô Cực Thiên Tôn?

- Đã là người võ lâm thì ai cũng muốn học võ công cả huống chi võ công của Thông Thiên giáo đều là những tuyệt công tối thượng giới võ lâm.

- Cho dù có thể trở thành Vô Cực Thiên Tôn thì Sử huynh cũng không thể độc bá giang hồ vì trên Sử huynh còn có Thông Thiên giáo chủ.

- Sử mỗ biết điều đó.

- Biết như vậy mà Sử huynh vẫn muốn thụ học võ công của Thông Thiên giáo chủ?

- Dưới một người nhưng lại trên vạn người, không tốt sao. Cho dù Thông Thiên giáo chủ có là người duy ngã độc tôn. Người duy nhất làm chủ võ lâm nhưng không thể là người trường sinh bất tử.

Thiếu Quân phá lên cười, chàng vừa cười vừa nói:

- Vô Minh biết ý của Sử huynh rồi. Sử huynh đúng là một cao nhân. Dưới một người nhưng trên vạn người. Một ngày nào đó thì Thông Thiên giáo chủ cũng phải tiếp nhận cái chết như những con người bình thường khác.

Nói đến đó Thiếu Quân đặt chiếc tráp ngân phiếu xuống, bung vò rượu:

- Vô Minh bái phục huynh... Huynh đúng là người có cái tâm hơn Vô Minh rất nhiều. Thảo nào cố nhân có câu "Có công mài sắc có ngày nên kim". Huynh chấp nhận sự chờ đợi... Bái phục... Bái phục...

- Hàn sử đã hiểu ý của Sử mỗ rồi... Vậy có còn giữ lời nói của mình không?

- Nhất ngôn phát xuất tứ mã nan truy. Vô Minh sao dám nuốt lời với Sử huynh. Chỉ mong sau này khi Sử huynh đã toại nguyện đừng quên Hàn Vô Minh này là được rồi. Cho dù huynh có thay thế Thông Thiên giáo chủ thì Hàn Vô Minh vẫn là bằng hữu tri giao với huynh.

Sử Tú Vân gật đầu.

- Ta hứa. Hàn sứ hãy cho Sử mỗ biết, Hàn sứ sẽ dùng cách gì giúp Sử mỗ trở thành chấp pháp Thông Thiên giáo?

Thiếu Quân mỉm cười từ tốn nói:

- Uống hết vò rượu này Vô Minh sẽ nói.

Không chờ Thiếu Quân nói lời thứ hai, Sử Tú Vân bê cả vò rượu tu ừng ực. Chỉ trong một hơi, y đã uống cạn tất cả số rượu trong vò, rồi đặt xuống trước mặt nhìn Thiếu Quân bằng ánh mắt xét nét.

Thiếu Quân nhìn Sử Tú Vân uống rượu mà nghĩ thầm: "Gã này có tham vọng quá lớn, nhưng lại không có cái đầu suy nghĩ". Thiếu Quân mỉm cười từ từ đứng lên nhưng không quên ôm chiếc tráp ngân phiếu. Chàng ôn nhu nói:

- Vô Minh sẽ cho Sử huynh mượn diện dung và bộ tướng của mình.

Sử Tú Vân cau mày.

Thiếu Quân nói tiếp:

- Vô Minh biết nói ra điều này, Sử huynh sẽ không tin, nhưng đó là sự thật. hãy tin vào Vô Minh. Có tin vào Vô Minh, thì Sử huynh mới có thể qua được đôi mắt tin tưởng của Thông Thiên giáo chủ để trở thành chấp pháp Thông Thiên giáo.

Chàng vỗ vào chiếc tráp.

- Nó thuộc về Vô Minh chứ?

Sử Tú Vân gật đầu.

- Sử mỗ chỉ mong Hàn sứ giữ lời hứa của huynh.

- Ta nhất định giữ lời hứa với Sử huynh. Vô Minh cũng không quên giao kết với huynh.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Sư huynh bảo trọng... Đại báo thành công. Cáo từ.

- Cáo từ... Bảo trọng.

Sử Tú Vân tiễn chàng ra đến tận cửa biệt xá mới dừng bước. Thiếu Quân nhìn họ Sử giả lả nói:

- Sử huynh nhớ đấy nhé... Chúng ta là bằng hữu chi giao.

Chàng nói xong những khách sáo đó liền bỏ đi một mạch không ngoái đầu nhìn lại. Sử Tú Vân nhìn theo Thiếu Quân nghĩ thầm: “Hắn có thật lòng giữ lời hứa của mình không?”

Ý niệm kia cứ đọng trong đầu Sử Tú Vân thì bất ngờ Thiếu Quân quay lại lớn tiếng nói:

- Nếu có lần đối ẩm thứ hai, nhất định Vô Minh sẽ thắng Sử huynh.
- Thắng Hàn sứ là điều Sử mỗ ao ước. Nhất định sẽ có dịp gặp lại.

Thiếu Quân ôm quyền xá rồi quay bước đi thẳng. Thiếu Quân đi chưa được bao lâu thì Thiên Hiệp Hán Văn Vũ Dương xuất hiện. Lão bước thẳng đến trước mặt Sử Tú Vân.

- Sử thần sứ...

Tú Vân giật mình nhìn lại Hán Văn Vũ Dương. Y ôm quyền cảm kích nói:

- Phó giáo chủ đệ nhất quan lâm... Sử mỗ không biết, xin miễn thứ.
- Hàn Vô Minh gặp Sử thần sứ vì chuyện gì.

Sử Tú Vân giả lả nói:

- Chỉ để đối ẩm và uống rượu.

Hán Văn Vũ Dương nhìn vào mắt Sử Tú Vân gằn giọng nói:

- Hai người trở nên thân thiết từ bao giờ chứ?

Sử Tú Vân gật đầu:

- Không.

Hán Văn Vũ Dương khẽ gật đầu, ôn nhu nói:

- Lãnh Tâm Tử Diện Hàn Vô Minh sẽ chính thức trở thành Vô Cực Thiên Tôn chấp pháp Thông Thiên giáo. Sử thần sứ nên giữ hòa khí với y.

- Sử mỗ chuẩn y chỉ ngôn của trưởng tôn.

Nhìn lại Sử Tú Vân một lần nữa, Hán Văn Vũ Dương mới quay bước bỏ đi.

- o O o -